

vine i segueix-me

Revista de la Delegació Pastoral per les Vocacions

Bisbat de Girona

Núm. 1 – Setembre 2020

El cristianisme és una decisió ferma de seguir a Jesús

Benvolguts,

Amb aquest primer número de «Vine i segueix-me», reprenem la bonica tradició que hi havia al nostre bisbat de publicar una revista que ens ajudava a pregar per les vocacions.

Avui, més que mai, el Senyor continua cridant als joves del nostre bisbat per respondre afirmativament a una vocació. Una vocació que ha de ser un excés, un deixar-ho tot. Per això hem triat aquest nom per a la nostra revista. Perquè el «Vine i segueix-me» és la conseqüència d'una condició prèvia: «Cal renunciar a si mateix».

I això és tot.

Perquè renunciar a les riqueses és molt fàcil, però... renunciar a un mateix?

Cal prendre consciència que quan menys «jo» i hagi en mi, més Déu hi

haurà. Que quan menys parli de «jo» més parlaré de «Déu».

Perquè la importància d'aquest text de l'evangeli es posa en el despullament com a condició necessària pel seguiment. Perquè això és el que ens diu el text, i això és la veritable pastoral que hauria de guiar-nos a tots nosaltres: «Ves, ven tot el que tens i dona-ho als pobres. Després, vine i segueix-me». Primer una cosa i després l'altra. Mentre estiguis venent, no marxaràs pas! No seguiràs pas a Jesús. El cristianisme no és pas un voluntarisme estèril, sinó que és una decisió ferma de seguir a Jesús. Si algú es pensa que venent el que té ja està seguint a Jesús, s'equivoca completament. Segur que seran bona gent. Segur que seran estimats de Déu. Però no són veritables deixebles del Crist. Perquè el veritable deixeble

és aquell que ho ha venut tot i després, s'ha posat confiadament en les mans de Déu.

Vine i segueix-me. I tu?

Estàs a punt per començar aquesta meravellosa aventura?

Mn. Joan Soler i Ribas
Delegat de Pastoral Vocacional

sumari:

El nostre Seminari	2
Per què ser capellà avui?	3
Dia del Seminari	3
Treballar la vocació a les nostres parròquies	4

Evangelí

Mc 10, 17-22

«Quan es posava en camí, un home s'acostà corrent, s'agenollà davant de Jesús i li preguntà: –Mestre bo, què haig de fer per posseir la vida eterna? Jesús li digué: –Per què em dius bo? De bo, només n'hi ha un, que és Déu. Ja saps els manaments: No matis, no cometis adulteri, no robis, no acúsis ningú falsament, no facis cap frau, honra el pare i la mare. Ell li va dir: –Mestre, tot això ho he complert des de jove. Jesús se'l mirà i el va estimar. Li digué: –Només et falta una cosa: ves, ven tot el que tens i dona-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me. En sentir aquestes paraules, aquell home va quedar abatut i se n'anà tot trist, perquè tenia molts béns».

El nostre Seminari

Els passats 8 i 9 de juliol, els seminaristes Lluç, Josep i Edgar, acompanyats pel rector del Seminari de Girona, Mn. Jordi Font, i pel delegat de vocacions, Mn. Joan Soler, vam trobar-nos a la vila d'Arenys de Mar per realitzar la convivència d'estiu, compartint pregària, eucaristia, formació i retalls de vida. Vam passar la nit al Convent dels Caputxins d'Arenys de Mar, on fra Òscar ens va rebre amb gran fraternitat. Després d'una pregària inicial encomanant aquesta trobada, vam acomodar-nos a les respectives estances i vam fer la visita al convent. Per dinar ens va acompanyar el rector del Seminari Major Interdiocesà, Mn. Javier Vilanova, fet que aprofitem per agrair de cor, doncs el motiu de la seva vinguda i els molts quilòmetres que va recórrer fou donar la benvinguda i entrevistar-se amb els nous seminaristes. Per la tarda, visita i pregària a l'església d'Arenys de Munt, on també vam tenir temps de fer un refresc i compartir les últimes experiències. Posteriorment, l'eucaristia, molt emotiva i marcada per la celebració de Sant Zenon, patró d'Arenys de Mar, i emmarcada pel gran retaule de barroc català de l'església de Santa Maria va ser el moment culminant del dia. Després de sopar, vespres solemnes i Himne a Sant Zenon, tot molt marcat per la crisi sanitària de la Covid-19 però viscudes amb solemnitat, devoció i molta joia, la millor manera d'acomiar el dia abans de completes al convent caputxí. Pel matí, ens vam afegir als horaris de pregària de la co-

munitat, moments de pau i lloança al Senyor que tots vam agrair. Després d'esmorzar en comunitat i compartir experiències amb fra Jacint, vam col·laborar amb la resta de voluntaris en la preparació dels dinars que durant la setmana els frares caputxins ofereixen a persones necessitades, molts d'ells "sensesostre". Dos dies viscuts amb intensitat, aprofitats per conèixer-nos, il·luminats per l'Esperit Sant, tenyits de realitat, oració i vocació, la vocació cap a Déu i cap als altres. Ens vam acomiadar fent un breu camp de treball a la rectoria d'Arenys, nova dosi de realisme i vocació; en resum, una trobada molt fructífera i viscuda amb esperit de convivència.

Edgar Jaulent, seminarista

Magnificat

La meua ànima magnifica
el Senyor,
el meu esperit celebra Déu
que em salva,
perquè ha mirat la petitesa
de la seva serventa.
Des d'ara totes les generacions
em diran benaurada,
perquè el Totpoderós
obra en mi meravelles.
El seu nom és sant,
i l'amor que té
als qui creuen en Ell
s'estén de generació
en generació.
Les obres del seu braç
són potents:
dispersa els homes de cor altiu,
derroca els poderosos del soli
i exalta els humils.
Omple de béns els pobres,
i els rics se'n tornen sense res.
Ha protegit Israel, el seu servent,
com havia promès
als nostres pares;
s'ha recordat del seu amor
a Abraham
i a la seva descendència
per sempre.

Contactar-nos:

Pàgina web:

www.seminaridegirona.com

Correu electrònic:

seminaridegirona@gmail.com

Instagram:

[@seminaridegirona](https://www.instagram.com/seminaridegirona)

«Per complir la pròpia vocació és necessari desenvolupar-se, fer brotar i créixer tot el que un és. No es tracta d'inventar-se, de crear-se a si mateix del no-res, sinó de descobrir-se un mateix a la llum de Déu i fer florir el propi ésser: "En els dissenys de Déu, cada home és cridat a promoure el seu propi progrés, perquè la vida de tot home és una vocació". La teva vocació t'orienta a treure a fora el millor de tu per a glòria de Déu i per al bé dels altres. La qüestió no és sols fer coses, sinó fer-les amb un sentit, amb una orientació».

Per què ser capellà avui?

La pastoral de l'Església, entre altres coses, ha d'ajudar a descobrir a cada persona la crida que Déu fa a tothom, a donar-li una resposta, i en conseqüència a trobar el seu lloc en l'Església i en el món. Per tot batejat existeix una vocació específica.

Alguns són cridats en la vocació de fer present a Crist pastor enmig de la comunitat i actuar en nom d'Ell. El prevere o capellà està cridat a encarnar les actituds, les maneres de ser, de fer i les accions de Crist pastor. Avui la vocació de prevere ha de ser com una acció "coral", és a dir "reunir totes les persones en Crist". El ministeri es justifica per fer créixer el cos eclesial per l'Eucaristia i els sacraments, per la Paraula i la caritat. I aquest treball com a col·laboració de la missió del bisbe.

Aquest treball de comunió s'ha de fer amb els diaques permanents, amb els religiosos, amb els laics amb missió eclesial (catequistes, Càritas, monitors, lectors...). I sobretot des de la comunió i no des de la competència.

Us convido a pregar al Pare que no manquin pastors al seu poble, perquè susciti dignes ministres de l'altar i els faci predicadors valents i pacífics del seu Evangelí (Pregaria del Missal per les vocacions sacerdotals).

Sobretot a ser valents –quan avui és molt necessari per la por que senten molts– i encara més pacífics. I encara més important, la manera com es fan les coses.

Mn. Jordi Font i Plana
Rector del Seminari de Girona

Dia del Seminari

Davant la pandèmia del coronavirus, la Comissió Episcopal per al Clergat i Seminari de la Conferència Episcopal Espanyola va decidir ajornar la celebració del Dia del Seminari.

Se celebrarà el dimarts dia 8 de desembre de 2020, solemnitat de la Immaculada Concepció de la benaurada Verge Maria.

El lema triat per aquest any és «Pastors missioners».

Aquesta jornada es porta a terme habitualment el 19 de març, solemnitat de Sant Josep, espòs de la Benaurada Verge Maria.

El Dia del Seminari es realitza des de l'any 1935 amb l'objectiu de suscitar vocacions al presbiteri a través de la sensibilització, dirigida a tota la societat, i en particular a les comunitats cristianes.

Pregària

Senyor Jesús, amb amor posem a les vostres mans els nostres seminaris, els formadors i professors, i molt

especialment tots els seminaristes del món, que s'estan preparant per ser «pastors missioners». Feu que siguin pastors que vagin on Vós els envieu, que l'Església i el

món siguin els espais oberts de la seva missió. Guardeu-los en el vostre amor i en la vostra fidelitat. Amén.

Pregària

Oh Crist,
 Vós que sou eternament jove
 i feu nou tot el que toqueu,
 ompliu-me de la vostra vida.
 Ajudeu-me a reconèixer
 per a què estic fet,
 quin sentit té el meu pas
 per aquesta terra,
 quin és el vostre projecte
 per a mi.
 Conduïu-me a l'encontre
 amb els altres,
 a la missió sense fronteres
 ni límits,
 i feu-me caminar amb Vós
 cap a un horitzó
 sempre nou.
 Ensenyeu-me a mostrar
 la bellesa de la generositat
 i del servei,
 de la fidelitat
 a la pròpia vocació
 i de l'amor als pobres,
 perquè tots sentin
 l'escalf del vostre amor.
 Vós, l'Amic, l'etern vivent,
 que vau venir
 per donar-me vida,
 i vida en abundància,
 feu-me VIURE!

Treballar la vocació a les nostres parròquies

La pastoral juvenil ha de tenir tres objectius principals:

- 1- L'objectiu fonamental: propiciar en el jove una experiència de fe, una trobada personal amb Crist que transformi radicalment la seva vida.
- 2- Ajudar a cada jove a descobrir la seva vocació concreta i a respondre a la crida de Déu. Una vocació que ve del baptisme i que és comuna a tots els batejats, a tots els membres de l'església. Però fins i tot, una vocació que pot néixer abans del baptisme i dur-te al baptisme.
- 3- La vocació comuna s'ha d'especificar en una crida concreta a cada persona, o sigui, una missió.

La vocació no és només per a un grup de cristians, és per a tots. Una vocació que no es pot separar de la fe i a més, aquesta vocació t'ha de dur a una missió.

Per tant, si es té fe un ha de ser missioner. Missió viscuda com a vocació i plenitud de la meua vida de fe. I si un no és missioner, és perquè no té vocació, perquè no té fe. No es tracta per tant, ja només de veure quina és la vocació que té cada un, sinó quina missió hi va lligada. Hem de recuperar en les nostres comunitats, en les nostres parròquies, en el nostre treball amb els joves, un veritable Esperit Missioner.

Per tant, la primera cosa que us cal fer, com acompanyants, és:

1. És que jo, com a acompanyant, he descobert la meua vocació? És que jo, com a acompanyant, estic duent a terme la meua tasca com una veritable missió?

I després la segona cosa que hem de fer és:

2. La pastoral que faig amb els joves, els porta a aquesta triple descoberta?

- a) L'aprofundiment de la seva fe.
- b) La descoberta de la seva vida com a vocació.
- i c) La realització d'aquesta vocació a través d'una missió!

I és així de senzill, i no hi ha més.

Si no som enamorats del Crist, difícilment transmetrem res.

Mn. Joan Soler i Ribas,
 delegat de Pastoral Vocacional

Si voleu rebre periòdicament l'edició digital de «Vine i segueix-me»
 podeu fer-ho escrivint un correu electrònic a la nostra adreça:
seminaridegirona@gmail.com